

BŘEZEN

VYZNÁNÍ VÍRY

Jedna životní moudrost je obsažena v těchto větách: „Mnoho koná, kdo koná, co konat má. Nic nekoná, kdo mnoho koná, ale nekoná, co konat má.“

Co má konat křesťan? Má žít podle Božích přikázání, má věřit v pravdy Boží, kterým církev učí a má přijímat svátosti, které církev uděluje. V tom je obsažen celý křesťanský život.

Vrcholem, středem a pramenem celého křesťanského života je slavení eucharistie. Závazné je toto slavení v neděli a zasvěcené svátky. Bohoslužbou v tyto dny křesťan naplňuje třetí Boží přikázání: Pomni, abys den sváteční světil, přijímá svátost eucharistie a také vyznává svou víru v credu.

Již v apoštolských dobách následovalo při bohoslužbě po čtení písem sv. kázání. Skutky apoštolské výslovně praví: „Setravali pak v apoštolském učení v lámání chleba a na modlitbách“ (2,42). Kázání ve mši sv. bylo pravidelně o příslušném evangeliu. Když však bylo později do mešní liturgie pojata i credo, převládá v některých krajích obyčej kázat až po credo, které zároveň s evangeliem bylo podkladem ke kázání.

Credo neboli vyznání víry v současné římské liturgii následuje bezprostředně po evangeliu a kázání. Symbolum nebo-li vyznání či souhrn víry je formulář církví autoritativně předepsaný. Různých formulí nebo vzorců pro vyznání víry se totiž od nejstarších dob dochovalo velmi mnoho. Nejstarším a nejdůležitějším z nich je symbolum tzv. *apoštolské*, které ve své podstatě pochází z apoštolských dob. Kromě tohoto vyznání má největší důležitost *nicejskokařihradské* vyznání, jehož se nyní používá při bohoslužbě.

Protože dospělý člověk, chce-li být pokřtěn musí být vyučen v nejdůležitějších pravdách sv. víry, musela se církev dříve než někoho připustila ke křtu přesvědčit o jeho znalostech víry. Proto se doporučoval stálý formulář, podle něhož se vyučovali křtěnci a podle něhož před sv. křtem vyznávali víru. Rufin s odvoláním na starou tradici uvádí, že prý svatí apoštolové dříve než se rozešli do světa, sestavili krátké vyznání víry, jako společný vzor pro kázání.

Podobně jako Rufin připisuje apoštolskému souhrnu apoštolský původ sv. Ambrož: „Apoštolové jako dovední řemeslníci se rozhodli vyrobit klíč. Klíčem nazýváme apoštolské vyznání, protože otevírá ďábelství temnoty, aby tam vniklo světlo Kristovo.“ (Serm. XXX.VIII.)

Sv. Ambrož dodává, že credo, které bylo složeno od svatých apoštolů dříve než se rozešli, bylo zachováno v původní ryzosti římskou církví. (Epist. XLII. 5.)

Souhrn víry určený pro křest nazývá již sv. Cyprian symbolem, t. j. *znamením*, podle něhož se někdo mohl poznat, jímž se legitimoval. Symbolem víry se rozeznával pravověrný křesťan od jinověrců nebo od nevěřících. Slovo symbolum vykládají někteří spisovatelé i ve smyslu *collatio*, snůška.

V západní církvi zůstalo křestní symbolum neporušeno; zatímco ve východní církvi bylo třeba kvůli mnoha kacířstvím připojovat vysvětlivky, jimiž se církevní nauka proti kacířům blíže vykládala a určovala.

Zvláště ariánský blud dal Otcům na sněmu v Nicaei podnět, aby v druhém článku vyznání víry určitěji objasnili článek o božství Syna. Podobně haerese Macedoniova byla příčinou, že se na sněmu v Cařihradě zamítlo bludné učení pneumatomachů (duchoborců), že Duch sv. je pouze Synovým tvorem a služebným andělem. Sněm cařihradský doplnil symbolum také článku o církvi, odpuštění hříchů, vzkříšení a věčném životě. Vzniklo tak symbolum nicejskocařihradské. Tohoto symbola se od r. 451, t. j. od chalcedonského sněmu užívá na východě výhradně při křtu. Na západě se užívá vždy apoštolského a jen z ohledu na Řeky tam žijící se užívalo při křtu někdy vedle apoštolského i nicejskocařihradského.

Liturgisté uvádějí obyčejně tři důvody pro začlenění creda do mešní bohoslužby. Vyjadřují je slovy: *Mysterium – Doctrina – Solemnitas* (Tajemství – učitelský úřad – slavnost).

1) **Tajemství.** Credo se recituje nebo zpívá kdykoliv se během některého dne slaví tajemství tvořící základ naší sv. víry. Proto se modlíme credo *každou neděli*, která je zasvěcena uctě Nejsvětější Trojice a připomíná nám velké Boží činy pro spásu lidstva – stvoření, vykoupení a seslání Ducha sv. Dále se credo z téhož důvodu říká na *největší svátky Páně a Panny Marie*, protože Panna Maria jako Ježíšova matka s ním byla nejúžejí spojena v díle vykoupení a protože dosud pečuje o zachování pravé víry. Jejím snoubenci sv. *Josefovi* je právem věnována jedna z nejvýznamnějších slavností církevního roku, při níž se také říká credo.

2) **Učitelský úřad.** Credo se říká zvláště na svátky svatých, kteří výjimečně vynikli jako přední hlasatelé víry: sv. apoštolové *Petr a Pavel*. Dále je tato kategorie zahrnuta mezi všechny svědky pravé víry na slavnost *Všech svatých*, která nám také připomíná článek víry o společenství svatých. Credo se pak říká také při poutní slavnosti kostela nebo při výroční slavnosti jeho posvěcení.

3) **Slavnost.** Veřejné vyznání víry při mši sv. má do sebe něco slavného a dodává slavnosti vyššího lesku.

Vrcholným bodem creda a celého našeho života je vzkříšení. Kristus, který vstal svou mocí z mrtvých a usedl po Otcově pravici je příslibem a jistou zárukou našeho vzkříšení a života v nebeské slávě. Umístění creda ve mši svaté tak naznačuje silnou souvislost s přijetím nebeského pokrmu a nápoje při sv. přijímání, poskytnutím „léku nesmrtnosti“, který je nám dán v eucharistickém Kristu – svátostném Spasiteli. A tak při mši sv. nejen vyznáváme víru ve věčný život, ale také do něj už nyní začínáme vstupovat. „Přišel jsem na svět, aby měli život a aby jej měli v hojnosti“ (Jan 10,10). „Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život“ (Jan 6,53).

P.L.

Den vzkříšení! Naplněme se světlem, národy! Pascha Páně, Pascha! Neboť Kristus Bůh převedl ze smrti k životu a ze země k nebi nás, zpívající vítěznou píseň. Očist' me své smysly a spatříme Krista, jenž září nepřístupným světlem vzkříšení a praví „Radujte se“, zřetelně uslyšíme vítěznou píseň zpívající. Ať nebe plesá důstojně a raduje se země, ať viditelný i neviditelný svět svátek slaví, neboť vstal z mrtvých Kristus, věčná radost. Pojd'te, pijme nový nápoj, ne ten, jemuž zázrak dal vyprýštit z neplodného kamene, ale pijme z nepomíjejícího pramene tekoucího z hrobu, neboť v něm je naše síla. Den vzkříšení, ať slavnost naše září, druh druhu obejměme a řekněme si: Bratři! Pro Vzkříšení odpušt' me i těm, kteří nás nenávidí a zvolejme: Kristus vstal z mrtvých, smrtí smrt potřel a těm, kteří v hrobě byli, život daroval!

Sv. Jan z Damašku

Oznámení

Biblické katecheze

Další biblické katecheze s výkladem Janova evangelia budou v sobotu 5. a 19. března po večerní mši sv. ve farním sále u sv. Jana Nep.

Schůze farní rady

Schůze farní rady bude v pátek 11. března.

6. NEDĚLE	4. NEDĚLE POSTNÍ
13. NEDĚLE	5. NEDĚLE POSTNÍ
19. sobota	Slavnost SVATÉHO JOSEFA, SNOUBENCE PANNY MARIE doporučený svátek
20. NEDĚLE	KVĚTNÁ (PAŠIJOVÁ) NEDĚLE
21. PONDĚLÍ – 24. ČTVRTEK SVATÉHO TÝDNE	ZELENÝ ČTVRTEK
24. čtvrtek	Večerní mše na památku Večeře Páně.
25. pátek	VELKÝ PÁTEK
26. sobota	BÍLÁ SOBOTA Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ
27. neděle	Velikonoční vigilie Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ v den slavnosti
28. PONDĚLÍ – 2.4. SOBOTA V OKTÁVU VELIKONOČNÍM	2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ (BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ)
3. 4. NEDĚLE	

VELIKONOČNÍ GLOSA KE KVĚTINÁM

Květiny jsou úžasným a velmi přitažlivým přírodním útvarem na naší planetě. Jejich krása je příslovečná. Chceme-li o nějakém člověku říci, že je půvabný a v plné síle, řekneme, že přímo kvete. Daří-li se různým oborům lidské činnosti, říkáme, že jde např. o kvetoucí umění nebo kvetoucí tvořivost. Květiny jsou oblíbeným darem, který má vyjádřit ušlechtilé city obdivu, vděčnosti a lásky, které už slova pojmout nemohou.

Květy jsou určitou korunou stvoření. Svou krásou naznačují a připomínají dokonalou Krásu Stvořitele. Proto je také pochopitelné jejich umístění v kostele. Mají svou přítomností oslavovat Pána všeho tvorstva a mají také naznačovat vyvrcholení Kristova života ve slávě Vzkříšení. „Z růže kvítek vykvet nám...“, jak zpíváme v nejznámější vánoční písni.

Pečovat o květinovou výzdobu v kostele je velmi náročná služba, vyžadující vkus, cit pro rovnoměrnost, uměřenost, vyváženost a harmonii. Kromě toho je také třeba se této službě věnovat pravidelně, protože květiny mají své omezené trvání. Jde o stálou investici času a sil.

V našich košířských kostelích se této službě s velkou obětavostí už radu let věnuje paní Rubková s paní Zborníkovou, doktorky Horákovy, paní Vacková a ti, kteří jim občas vypomohou. Všem patří upřímné Pán Bůh zaplat'.

Nesmíme také ve svých modlitbách zapomínat na ty, které v tomto oboru nasazovali své síly a už nás předešli na věčnost: paní Klofáčová, Lejsalová, Ondřejková a další.

P.L.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA BŘEZEN

1. Aby **rodiny v obtížných situacích** dostávaly nutnou podporu a děti mohly vyrůstat ve zdravém a klidném prostředí.
2. Aby **křesťané, znevýhodňovaní a pronásledovaní pro víru** díky neutuchající modlitbě celé církve zůstali pevní a věrní evangeliumu.

3. **At' se k matkám, které podstoupily interrupci** a nesou v srdci výčitky, lítost a bolest, umíme stavět s citlivostí, milosrdenstvím a soucitem.

HISTORIE Hnutí APOŠTOLÁTU MODLITBY

Hnutí Apoštolát modlitby založili roku 1844 jezuitští scholastikové v jihofrancouzském městě Vals-près-le-Puy. Roku 1861 adaptoval Henry Ramière SJ toto hnutí pro potřeby farností a dalších katolických institucí. Své první stanovy, schválené papežem Piem IX., hnutí obdrželo roku 1879. V roce 1929 přidal papež Pius XI. na každý měsíc zvláštní misijní úmysl.

Úmysly Apoštolátu modlitby, dnes celosvětové síť modliteb na úmysly Svatého otce, vyhláší každoročně papež pro jednotlivé měsíce příslušného roku, a to úmysl všeobecný a misijní. K těmto dvěma úmyslům přidávají čeští a moravští biskupové ještě třetí, národní úmysl.

Od ledna 2016 natáčí papež František s týmem Apoštolátu modlitby (společně se štáby z celého světa) jednou za měsíc krátká videoposelství, umístěvaná na všechny sociální sítě. Papež v nich promlouvá ve španělštině, jazyce svého srdce a vyzývá ke společným modlitbám za problémy lidstva, za poslání církve a za nový svět. Video jsou opatřena titulky v 10 jazycích.

Za 170 let své existence spojil Apoštolát modlitby několik desítek milionů věřících po celém světě. Může se k němu připojit každý tím, že úmysly vyhlášené pro jednotlivé měsíce zahrne do své každodenní modlitby.

PODLE RAVAT

ZÁPIS ZE ZASEDÁNÍ FARNÍ RADY 12.2.2016

Přítomni: P.Lohel, V. Bobysud, V. Dráb, V. Funda, S. Hojek, E. Horáková

- Představila se nám předsedkyně Občanského sdružení pro záchranu Malostranského hřbitova Alena Lehnerová a byla domluvena spolupráce v duchu předchozích let na Májové slavnosti, Noc kostelů, i lepší komunikace o chystaných akcích občanského sdružení.
- Číselník (na zobrazení písní i slok z kancionálu) v kostele Sv. Jana Nepomuckého byl úspěšně nainstalován a vyzkoušen. **Farní rada děkuje všem, kteří přispěli na jeho pořízení.** Další číselník se plánuje v kostele Nejsv. Trojice.
- Byl domluven termín úklidu kostela sv. Jana Nep. a okolí před velikonoce na sobotu 12.3. Sraz v kostele v 8h.
- Naplánován farní zájezd k našemu exfarníkovi – nyní františkánu Bonaventurovi do Plzně. Termín bude po dohodě s ním včas upřesněn.
- Byly rovněž diskutovány termíny a cíle farních procházek. O jejich upřesnění budou farníci s předstihem informováni.

Zapsal Václav Dráb

SVATÝ JOSEF, SNOUBENEC PANNY MARIE – SLAVNOST 19. BŘEZNA

K našemu dnešnímu zamyšlení o sv. Josefu použijeme části homilie papeže Benedikta XVI, kterou pronesl v Kamerunu při návštěvě Afriky v r. 2009:

Ježíš Kristus nás shromáždil v den, kdy církev tady v Kamerunu i na celém světě slaví svátek svatého Josefa, snoubence Panny Marie. Na úvod přeji vše dobré k svátku všem, kterým se podobně jako mně dostalo té milosti, že dostali toto krásné jméno, a prosím svatého Josefa, aby všechny obdařil svou zvláštní ochranou a vedl je k Pánu Ježíši Kristu po všechny dny jejich života. Zdravím také farnosti,

školy, koleje a instituce, které nesou jméno sv. Josefa.

Za chvíli, na závěr mše, nám liturgie odhalí vrcholný bod naší meditace skrze slova: „Přijali jsme, Bože, pokrm spásy a prosíme tě: stále nás provázej svou přízní a na přímluvu svatého Josefa v nás ochraňuj, cos nám daroval.“ Jak vidíte, prosíme Pána, aby stále chránil svou církev - a On to dělá! - přesně jako Josef chránil svou rodinu a bděl nad prvními roky malého Ježíše.

Evangelium nám to právě připomnělo. Anděl mu řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii“ (Mt 1,20), a to je přesně to, co učinil: „Udělal, jak mu anděl Páně přikázal“ (Mt 1,24). Kvůli čemu jinému považoval svatý Matouš za nutné, aby zaznamenal tuto věrnost slovům, která Josefovi sdělil Boží posel, než aby nás vybídnul k napodobování této láskyplné věrnosti?

První čtení, které jsme slyšeli, nemluví výslovně o svatém Josefovi, ale říká o něm mnohé. Prorok Nátan jde na Pánův pokyn k Davidovi, aby mu řekl: „Vzbudím po tobě potomstvo“ (2 Sam 7,12). David musí přijmout, že zemře, aniž by spatřil, že se uskutečnil tento příslib, který se naplní „až se skončí jeho dny a uloží se ke svým otcům“. Vidíme tak, že jedna z tužeb, které jsou člověku nejdražší, totiž být svědkem plodnosti vlastních činů, není vždycky Bohem vyslyšena. Myslím na ty z vás, kteří jsou otci a matkami rodin a mají velmi legitimní touhu dát svým dětem to nejlepší, co mají, a přejí si, aby viděli, že dosáhnou úspěchu. Nicméně, není třeba se mýlit, pokud jde o tento úspěch. Bůh od Davida žádá, aby mu dal důvěru. David sám nespatří svého nástupce, toho, jehož „trůn bude pevný navždy“ (2 Sam 7,16), protože tímto nástupcem, o kterém hovoří prorocství, je Ježíš. David Bohu důvěřuje. Stejně tak Josef důvěřuje Bohu, když naslouchá jeho poselství, jeho andělovi, který mu říká: „Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha svatého“ (Mt 1,20). Josef se do dějin zapsal jako muž, který tváří v tvář tak neobvyklému sdělení, dal Bohu největší důkaz důvěry.

Pouze Bůh mohl dát Josefovi sílu, aby uvěřil andělovi. Pouze Bůh vám, drazí bratři a sestry, kteří žijete v manželství, dává sílu, abyste vychovávali své děti tak, jak On si přeje. Proste jej o to! Bůh je rád, když ho někdo prosí o to, co chce darovat. Proste ho o milost pravé a stále věrnější lásky, abyste byli obrazem Jeho lásky. Jak velkolepě uvádí žalm: „Navěky je založena milost. Na nebi jsi upevnil svou věrnost“ (Žl 88,3).

Každá a každý z nás jsme Bohem zamýšleni, chtěni a milováni. Každý a každá z nás máme hrát svou roli v plánu Boha, Otce i Syna i Ducha Svatého. Zasáhne-li vás malomyslnost, pomyslete na Josefovu víru; zaplaví-li vás nepokoj, pomyslete na naději Josefa, potomka Abramova, který doufal, ačkoli nebylo naděje, pohltí-li vás nevraživost či nenávisť, pomyslete na lásku Josefa, který byl prvním mužem, jenž objevil lidskou tvář Boha v osobě dítěte, počatého z Ducha Svatého v lůně Panny Marie. Dobrořečme Kristu, že se nám tolik přiblížil, a vzdávejme mu díky, že nám dal Josefa jako příklad a vzor lásky k němu.

Drazí bratři a sestry, z celého srdce vám opakuji: tak jako Josef se nebojte vzít Marii s sebou, tj. nebojte se milovat církev. Marie, Matka církve, vás naučí následovat vaše pastýře, milovat vaše biskupy, vaše kněze, vaše jáhny, vaše katechety a následovat to, co vás učí, a modlit se podle jejich úmyslů. Vy, kteří žijete v manželství, dívejte se na lásku Josefa k Marii a k Ježíšovi; vy, kteří se připravujete na manželství, ctěte svého budoucího manžela či manželku, jako to činil Josef; vy, kteří jste zasvěceni Bohu v celibátu, zamýšlejte se nad učením církve, naší Matky: „Panenství a bezženství kvůli Božímu království - celibát - nijak neodporuje vysoké důstojnosti manželství, nýbrž ji předpokládá a potvrzuje. Manželství a panenství jsou dva způsoby, jak vyjádřit a prožívat jediné tajemství smlouvy Boha s jeho lidem“ (*Redemptoris custos*, 20).

Rád bych ještě zvláště povzbudil otce rodin, poněvadž Josef je jejich vzorem. Svatý Josef zjevuje tajemství Božího otcovství Krista a každého z nás. On může naučit tajemství svého otcovství, protože bděl nad Synem člověka. Každý otec dostává od Boha své děti, stvořené k Jeho obrazu a podobě. Svatý Josef byl snoubencem Marie. Každý otec rodiny se seznamuje s tajemstvím ženy skrze svou manželku. Tak jako svatý Josef ctěte a milujte, drazí otcové rodin, svou manželku a ved'te své děti s láskou a prozíravostí k Bohu, u kterého mají být (srov. Lk 2,49).

Podle RaVat, překlad Milan Glaser, SJ.

MP

ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ

Slavnost Zvěstování Páně, dříve pod názvem Zvěstování P.Marii, je biblická událost, kdy se neznámé dívce v tichém ústraní nazaretského domku zjevil archanděl Gabriel a oznámil jí, že počne dítě, že se jí narodí Syn Boží, Mesiáš (Lk 1,26-38). Ústředním bodem oslavy je tajemství VTĚLENÍ VĚČNÉHO SLOVA, počátek naší spásy. Už těsně po prvním hříchu Bůh přislíbil, že nenechá lidstvo samotné (Gn 3) a v příběhu Starého Zákona svůj slib potvrdil, viz prorok Izaiáš, který v r. l.500 př. Kr . napsal: Proto vám Pán dá znamení: „Hle Panna počne a porodí syna a dá mu jméno Emanuel“ (Iz 7,14). Bůh přijal naši přirozenost a Maria, skvoucí se čistotou, obdržela po svém souhlasu důležitou roli spolupracovnice v Božím plánu spásy. Boží Syn, náš Vykupitel, stal se jedním z nás, abychom my měli účast na Jeho božství.

Slavnost má původ na Východě, kde se v tento den, 9 měsíců před vánocemi, slavila už kolem r.550, a do římské liturgie ji zavedl papež Sergius I.(r.687-701). V časech velkého ohrožení Turky přikázal papež Kalist III. zvonit jako velkou výzvu na modlitbu Anděl Páně a celá století nám zvony katolických chrámů 2x denně, v poledne a v podvečer v šest hodin připomínají velké tajemství Zvěstování. Rozhovor P.Marie s andělem byl dialogem o tomto tajemství, které překračuje všechno lidské chápání. Mariino „Hle jsem služebnice Páně“ je velké SLOVO ŽIVOTA, rozhodující pro dějiny spásy. Je to ANO smíření a vykoupení, ANO Boží vůli, která je pro Marii vždy rozhodující. Když nás církev vede k tomu, abychom při modlitbě Anděl Páně rozjímalí o Mariině souhlasu a jeho významu, je to pro nás výzva, abychom činili podobně jako Maria. Vždyť co může být krásnější, než povědět ANO BOŽÍ VŮLI a s radostí je plnit?

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi... Když se modlíme třetí verš Anděl Páně, musíme si uvědomit, že Ježíš Kristus nebyl mezi námi jen v časech, kdy žil na zemi, ale přebývá mezi námi dodnes. Je mezi námi skutečně a podstatně v tajemství eucharistie, skrytý pod podobami chleba a vína. Přebývá mezi námi ve svém Slově, v nemocných, trpících, v každé rodině. Radujme se z toho, že i my máme Ježíše ve svém srdci, že smíme žít svůj život jako křesťané, že Emanuel Bůh je s námi, přichází na náš svět, vstupuje do lidských dějin, do lidských osudů, aby pomáhal, zachraňoval a spasil. Takhle to platí stále, i dnes, i s námi. Jeho poslem, andělem je hlas našeho svědomí. Poslušnost Božího hlasu, svědomí, pak umožňuje Boží lásce, aby v našem hlase působila divy .Bud' vůle tvá... S Ním přichází veliká radost k nám, jako přišla při zvěstování k Panně Marii. Ať je i nám dnešní svátek Zvěstování Páně velkou životní radostí, že Boží Syn přichází k nám, že Pán je s námi a my jsme a budeme s Ním navěky....

Přijď Duchu svatý a posilni nás, abychom dokázali být tvým učedníkem. Panno Maria oroduj za nás, abychom měli moudrost poznat vždy Boží vůli po celý svůj život. Amen

M.Valentová

Pramen: Jan Chlumský: Životopisy svatých, Životopisy svätých SK, Oscadnica fara, SK, Jestřebí Hory farnost, Wikipedie

PRAŽŠTÍ ARCIBISKUPOVÉ

21. část

Konrád z Vechty (pravděpodobně 1364 - 26. prosinec 1431, Helfenburk u Úštěka) byl v pořadí sedmým pražským arcibiskupem, a zároveň posledním pražským arcibiskupem na dlouhou dobu až do roku 1526 byl arcibiskupský stolec neobsazen. Konrád se narodil do měšťanské rodiny ve vest-fálském hrabství Vechta. Bohužel z dostupných pramenů nám není známo, kde studoval, ani v jakém roce se stal knězem. Byl však velmi schopným finančníkem, a díky této své schopnosti se dostává do povědomí

královského dvora, kde se stává finančníkem krále Václava IV. Mezi léty 1398 až 1400 je členem královské rady. Zde se dostává do přízně krále Václava. Na jeho přímluvu se stává biskupem v dolnosaském Verdenu, avšak ve své funkci nebyl potvrzen papežem. V královské přízni nadále zůstává, a když mu jeho biskupská hodnost nebyla potvrzena, je králem jmenován zemským mincmistrem (má na starosti ražbu pražských grošů a vše kolem těžby stříbra a královského horního regálu). Později pak stoupá po hodnostním žebříčku ještě výš a stává se zemským podkomořím. V roce 1408 se opět na králův zásah stává olomouckým biskupem jako Konrád II. V roce 1412 se po Albíkovi z Uničova, který na arcibiskupský stolec rezignoval, stává nejprve administrátorem a poté pražským arcibiskupem. 10. února 1413 je pak ve své funkci potvrzen papežskou bulou. Po výbuchu husitství však Konrád nezaujal vůči husitům žádný postoj. Situace v Čechách se stala nakonec natolik alarmující, že Kostnický koncil, v roce 1416, vážně uvažoval o tom, že požene Konráda k zodpovědnosti za jeho nečinnost v době husitského povstání. V tuto dobu se navíc pražská arcidiecéze, v důsledku celoevropské krize, dostává do vážných hospodářských těžkostí. Konrád je nucen prodat řadu majetků arcidiecéze, aby alespoň stabilizoval finanční situaci. Po smrti krále Václava IV. korunuje českým králem jeho bratra, Zikmunda Lucemburského. Zikmund neprojevuje Konrádovi nějakou zvláštní pozornost, jak to činil Václav. Konrád se 21. dubna 1421 veřejně přiznává ke čtyřem artikulům pražským, čímž prakticky uznává husitský program a husitství samotné. Husitům se tak podařilo získat biskupa, který bude světit husitské kněze. Překvapivé je, že Konrád souhlasil s úplnou sekularizací veškerého majetku pražského arcibiskupství a stává se tak pouze duchovní hlavou husitství. Poslušnost mu vzápětí odepřel olomoucký biskup Jan XII. Železný a litomyšlský biskup Aleš z Březí. Krátce nato byl dán papežem do klatby a svatovítská kapitula s duchovenstvem věrným katolické nauce se jej zřekla. Mezi léty 1423 až 1425 zastupuje husity při jednání s katolíky. Roku 1425 byl s konečnou platností zbaven svého úřadu. 26. prosince 1425 odjíždí na hrad Helfenburk, kde téhož dne umírá. Pohřben byl pravděpodobně v tamější kapli.

Arcibiskup Konrád z Vechty měl s největší pravděpodobností poslední možnost zastavit husitství v samém zárodku. Můžeme říci, že i díky jeho nečinnosti, byly Země Koruny České uvrženy do dvacet let trvající náboženské války a dodnes trvající nejednoty. J.Vaš.

Zdroje: www.wikipedia.org, Buben, M.: Encyklopedie českých a moravských sídelních biskupů, Logik s.r.o. Praha, 2000.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD.,O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

VELIKONOCE V KOŠÍŘÍCH

Květná neděle	kostel sv. Jana. N. 9,00 Nejsv. Trojice 11,00
Zelený čtvrtek	kostel sv. Jana N. 17,30
Velký pátek	Nejsv. Trojice 15,00 křížová cesta kostel sv. Jana N.. 17,30
Vigilie Vzkříšení	kostel sv. Jana.N. 20,00
Boží hod velikonoční	kostel sv. Jana N. 9,00 Nejsv. Trojice 11,00
Velikonoční pondělí	kostel sv. Jana N. 9,00 Nejsv. Trojice 11,00